

เรื่องราวนอก ตำรา กับ นาง

朕和她 2

ท้าวตึง 她与灯 เพียน
บนันการาช เปา

ขอขอบคุณ

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ยามอยู่ในเรือนชิงถาน สิ้นต้องรับมือกับจางตัวเพียงคนเดียวก็
เรียกได้ว่าหนักหน่วงแล้ว คราวนี้เมื่อจางตัวขึ้นมาเป็นฮ่องเต้แล้วพานาง
เข้าไปอยู่ในวังด้วย เรื่องราวที่นางต้องเผชิญในแต่ละวันนั้นจะหนักหนา
สาหัสสักเพียงใด

ฮ่องเต้ผู้หนึ่งไม่ยอมรับพระสนมชายา มีเพียงนางกำนัลชาติกำเนิด
ต่ำต้อยผู้เดียวอยู่เคียงข้าง เหล่าขุนนางจะยอมให้เป็นเช่นนั้นหรือ
ความแข็งแกร่งที่เขาพยายามหล่อหลอมนางอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันจะพาให้
นางผ่านพ้นทุกสถานการณ์ในวังหลวงแห่งนี้ไปได้หรือไม่ ไปติดตาม
เรื่องราวของพวกเขากันต่อไปในเล่มเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

จางตัวมองสี่⁺อันอย่างเสียบๆ ยื่นมือไปจับผ้าห่มที่นางทับไว้ได้แขน
แล้วดึงลง

สี่⁺อันรีบกระซิบแขน "พระองค์จะทำอะไรเพคะ"

จางตัวออกแรงเล็กน้อย แต่ไม่ได้หยาบกระด้างเกินไป ด้านแรง
ของนางไว้

"ข้าจะดูว่าเจ้าบาดเจ็บเป็นเช่นไรบ้าง"

"อย่า...หม่อมฉัน...หม่อมฉันไม่ได้ใส่..."

"ปล่อยมือ เจ้าไม่ควรเลยสักนิด"

แนะนำตัวละคร

* จางตัว

ชื่อรอง 'จางท่วยหาน' เป็นบุตรชายคนโตของสกุลจาง มีชีวิตวัยเด็กที่ขมขื่น อุปนิสัยเย็นชา ซึ่้นชมหลักกฎหมายที่มีบทลงโทษรุนแรงของสำนักนิตินิยม ดำรงตำแหน่งราชเลขาธิการในราชสำนัก

* สี่อ้น

นักสังคดีผู้มีรูปโฉมงดงาม เดิมเป็นเด็กกำพร้าอยู่ที่หมู่บ้านซิงหลู ต่อมาเมื่อมีบุรุษผู้หนึ่งพานางกลับไปเลี้ยงดูในฐานะน้องสาว นางจึงเติบโตขึ้นมาโดยการฟังกฟังแต่เขา จึงดูเป็นหญิงอ่อนแอโง่งเงา

* เจียงหลิง

เดิมเป็นบ่าวรับใช้ในเรือนซิงถาน เมื่อจางตัวขึ้นเป็นฮ่องเต้ก็ได้มาเป็นทหารรักษาพระองค์ จึงรักภักดีต่อจางตัวมาก

* กุ๊ไต้

ขุนนางกวางสู่ซิง หมายถึงตำแหน่งผู้บัญชาการทหารมาตั้งแต่ราชวงศ์ก่อน สนทนสนมกับจางผิงเซวียนและเงินจ้าว

* เต็งเหว่ยหมิง

รองเสนาบดีฝ่ายขวาจากฝ่ายบริหารรูปร่างใหญ่ เสี่ยงกังวลานรวรระฆัง

Copyright © 2010

10

ต้นกระจำ* ฤๅธ

ปีสุดท้ายของรัชศกซึ่งจึงจบลงท่ามกลางการสังหารหมู่ในเมืองลั่วหยาง
 รัชทายาทที่ถูกปลดและเจ้ชื่อผู้เป็นมารดาเสียชีวิตในคุกศาลยุติธรรม
 เสนาบดีฝ่ายบริหารฉงชู่ไม่ยอมรับฮ่องเต้องค์ใหม่ ถอดหมวกขุนนาง
 ถือกะปี่เข้าไปในตำหนัก กล่าวโทษว่าจางตัวก่อกบฏ จึงถูกทหารรักษา
 พระองค์สังหารหน้าตำหนักไท่จี ทั้งในและนอกพระราชสำนักล้วนรู้ดีว่า
 จางตัวทำการใดไม่เคารพประเพณีกฎหมาย หลังจากฉงชู่ตายอย่าง
 อนาถก็ไม่มีใครกล้าส่งเสียงเห็นต่างอีก

เมื่อฮ่องเต้องค์ใหม่ขึ้นครองบัลลังก์ ขุนนางชุดเก่าก็ถูกแทนที่ด้วย
 ชุดใหม่ เกิดการเปลี่ยนมือถ่ายอำนาจขุนนางในราชสำนัก

ผ่านไปหนึ่งเดือนกว่า จางตัวยื่นมือไปจัดการकुलगฑฑฑที่ควรตาย
 ก็ฆ่าทั้ง ที่ควรปล่อยก็ปล่อยไป เพียงไม่นานคุศาลยุติธรรมก็ว่างลงกว่าครึ่ง

* ต้นกระจำ มีความหมายแฝงถึงความแข็งแกร่ง

จ้าวเขียนหัวสุราหนึ่งกาก้าวไปบนทางเดินกลางคูกที่ว่างเปล่าเสียบเหงา
เดินไปพลางพูดด้วยน้ำเสียงสดใส "ในคุกแห่งนี้เหลือเจ้าคนเดียวที่ไม่ตาย
แล้ว"

ห้องขังด้านในสุดมีเงินจ้าวนั่งขัดสมาธิอยู่

จ้าวเขียนสั่งคนให้เปิดห้องขัง ไค้งตัวเดินไปยังข้างกายเงินจ้าวแล้ว
วางกาสุราลง ก่อนจะกวาดตามองรอบกายอีกฝ่าย

เงินจ้าวสวมชุดนักโทษสีดำ ดูแล้วเหมือนถูกสอบสวนมาก่อน แต่
แฝงหลังทนต์ที่ไม่ส่าหส์ นอกจากใบหน้าซีดขาวแล้ว ท่าทางยังคงดูสดชื่นยิ่ง

"ฮ่อต้องคืบใหม่เพ็งขึ้นครองบัลลังก์ แม่ทัพจ้าวยังมีเวลาร่างมาหาข้า
ที่นี่อีกหรือ"

จ้าวเขียนหัวเราะ จากนั้นก็หยิบยาสมานแผลหนึ่งขวดออกมาจาก
อกเสื้อแล้ววางลงในมือของอีกฝ่ายก่อนจะเอ่ยขึ้น

"ถ้าจะให้ข้าพูด ชีวิตของเจ้าก็ดีเสียจริง ข้างนอกมีสตรีสองคน
คิดถึงเจ้าอยู่" เขานั่งลงขัดสมาธิพลางเอ่ยต่อ "จางผิงเซวียนได้ยืนยันว่า
เจ้ายังไม่ถูกฆ่าตายก็บีบคอข้าบังคับให้พานางมาพบเจ้า หลายวันนี้
ข้าไม่กล้ากลับจวน นอนอยู่ในค่ายทหารทุกวัน"

จ้าวเขียนชี้ไปยังขวดยาใบนั้น "นี่เป็นของที่สีอันขโมยมาจาก
จางทุ่ย...ไม่ใช่..." เขากระแอมทีหนึ่งแล้วเปลี่ยนคำพูด "ขโมยมาจาก
ฝ่าบาท ยาสมานแผลที่หมอหลวงเหมยปรุ่งเจ้าเก็บไว้ให้ดีเถอะ
น้องสาวเจ้าผู้นั้นเพื่อขอร้องให้ข้าเอายาขวดนี้มาให้เจ้าก็แทบจะคุกเข่า
ให้ข้าเลยทีเดียวน"

"ตอนนี้อาอินอยู่ที่ใด"

จ้าวเขียนพูดตอบเสียงดัง "อาอินจะอยู่ที่ใดได้ ย่อมต้องอยู่ข้างกาย

ฝ่าบาท นางสาวสวยด้อย่างยิ่ง เจ้ารู้จักแต่ถามถึงสีอิน เหตุใดจึงไม่ถามถึง จางผิงเซวียนบ้าง"

เงินจ้าวใช้มือลูบยาสมานแผลขูดนั้น แขนผ้าลายต้นสนบนหน้าผาก คลายห้อยลงมา แต่เขาก็ไม่ได้ผูกใหม่ "แม่นางผิงเซวียน...ตอนนี้ควร เรียกว่าองค์หญิงกระมัง จะเป็นคนที่นักโทษเช่นข้าคิดเพื่อถึงได้อย่างไร"

จ้าวเซียนถอนหายใจ "ตามหลักควรเป็นเช่นนี้ แต่ว่า..." เขาไม่ได้ พูดต่อไป

เงินจ้าวกลับหัวเราะที่หนึ่ง "สำหรับฝ่าบาทความวุ่นวายภายใน ฆ่าล้างได้ ความวุ่นวายภายนอกเคลื่อนทหารกำราบได้ สถานการณ์เดียว ที่ยากจะจัดการได้คือจวนสกุลจางกระมัง"

จ้าวเซียนได้ยินดังนั้นก็หัวเราะแล้วพยักหน้า "เจ้าตาบอดแต่ใจ ไม่บอด สวีซือไม่ยอมรับการแต่งตั้งเป็นไทเฮา ยังคงอยู่ที่หอตงฮุย ส่วน จางผิงเซวียน...เอ้อ..."

เขาชะงักไปครู่หนึ่ง "ซางเถอะ นั่นก็เป็นคนโง่คนหนึ่ง แต่คนที่โง่กว่า นางคือจางจื่ออวี่...หึๆ เขาเป็นคนบ้า เข้าราชสำนักไม่ได้ก็เขียนบทความ 'บทโลกดำมืด' ใช้คำพูดอุกอาจ ด่าฝ่าบาทเสียจน...เอ้อ...ข้าว่าถ้าฝ่าบาท ไม่ได้ทรงเห็นแก่น้ำสวีซือกับผิงเซวียน คงประหารเขาไปนานแล้ว"

เงินจ้าวฟังผนังคุก ยกยืมแต่ไม่เอ่ยอะไร

จ้าวเซียนเปลี่ยนเรื่องพูด "หัวของข้าแม้จะไม่ค่อยดี แต่ว่าเงินจ้าว หลายวันนี้ขามองเรื่องหนึ่งเข้าใจแล้ว"

"เรื่องอะไรหรือ"

"ขามองเข้าใจแล้วว่าตอนนั้นที่ด่านยงข้าจะปล่อยเจ้าไป เหตุใด เจ้าไม่ยอมไป แต่กลับมารับความตาย"

"แม่ทัพจ้าวคิดเห็นอย่างไร"

"เพราะจางผิงเซวียน" เขาพูดประโยคนี้จบ น้ำเสียงก็เคร่งเครียดขึ้นทันที "เงินจ้าว การตั้งขบวนทหารของเจ้า ข้าจ้าวเขียนขอนับถือ แต่เจ้าอาศัยสตรีมีชีวิตรอด ข้าก็จะขอถูกเจ้า สืบค้นเป็นน้องสาวเจ้า เพื่อเจ้าแล้วก่อนหน้านี้แม้แต่เจ้าแผ่นดินยังกล้าสังหาร ตอนนี้นางจะช่วยเจ้า ข้าก็ไม่มีอะไรจะพูด อย่างไรก็ตามเสียเจ้าก็เลี้ยงนางมาจนโตและดีกับนาง แต่ผิงเซวียนไม่เหมือนกัน เจ้าไม่มีบุญคุณกับนางไม่ควรใช้ประโยชน์จากนาง"

"แม่ทัพจ้าวมองฝ่าบาทเช่นนี้หรือ คิดว่าฝ่าบาทจะถูกความสัมพันธ์เครือญาติขัดขา?"

"เพื่อขอให้ฝ่าบาทปล่อยตัวเจ้า ตอนนี่ผิงเซวียนยังคุกเข่าอยู่หน้าตำหนักไท่จื่ออยู่เลย! เงินจ้าว ฝ่าบาทเป็นคนที่ลงมือแข็งแกร่งอย่างแท้จริง เจ้ากับเงินเซียวคล้ายคลึงกันทั้งรูปโฉมและน้ำใสใจคอ ตามหลักแล้วเขาไม่น่าจะยอมรับเจ้าได้ ตอนนี่เขาเก็บฏึกาของตุลาการใหญ่หลี่จี้ไว้ไม่ยอมตัดสินความผิดเจ้าเสียที ส่วนเจ้า หนึ่งไร้อำนาจทหาร สองไร้ตำแหน่งขุนนาง ไม่มีตระกูลคอยเกื้อหนุนและไม่มีอำนาจในเมืองหรือมณฑลใดๆ ไม่มีทางเข้าไปคานอำนาจของเขาได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าที่ผ่านมาเขาไม่ชอบการคานอำนาจ ดังนั้นถ้าไม่ใช่ผิงเซวียน ตอนนี่เจ้าคงตายไปนานแล้ว"

เงินจ้าวหัวเราะ "แม่ทัพจ้าว...รักขึ้นชมแม่นางผิงเซวียนหรือ"

จ้าวเขียนตกใจ ดวงตาของเงินจ้าวถูกปิดอยู่หลังแถบผ้าสีดำลายสนจ้าวเขียนแยกแยะไม่ออกถึงความหมายในสีหน้าของอีกฝ่ายไปชั่วขณะ แต่เขาไม่ได้ปกปิด กลับพูดกับเงินจ้าวตามตรง

"ถูกต้อง ข้ารักขึ้นชมนาง แต่คนที่คนที่นางรักขึ้นชมคือเงินเซียวในตอนนั้น และเจ้าในตอนนี่"

ส่วนใหญ่สวรรค์ยังคงให้การดูแลคนที่พูดตรงกับใจ ชอบก็ชอบ อย่างกล้าหาญ จะบรรลุผลด้านดีหรือไม่ยังไม่พูดถึง ดีร้ายไม่ขัดแย้ง ไม่เสียใจภายหลัง

จำวเขียนเป็นคนเช่นนี้ จางผิงเขียนก็เช่นกัน

ตอนที่สี่⁺เห็นจางผิงเขียนหน้าดำหนักไต้จี้ ฟากก็ครึ้มมากแล้ว
เงาเมฆใหญ่หลายก้อนตกกระทบลงบนตัวของจางผิงเขียน นาง
สวมชุดผ้าหน้าลายเมฆสีแดง คุณเขานิ่งเงียบอยู่ตรงเชิงบันไดหินอ่อนสีขาว
สี่⁺ฉลามเหนือที่เสียดแทงกระดูกออกมาจากดำหนักไต้จี้
ชั้นที่ใหญ่ซึ่งไหวอวี่ยืนอยู่หน้าประตูดำหนัก เห็นในมือสี่⁺ฉลาม
เสื้อคลุมขนกระเรียนตัวหนึ่งก็รีบเอ่ยขึ้น "ฝ่าบาทมีรับสั่งแล้วหรือ"
สี่⁺ฉลามรีบทำมือให้อีกฝ่ายเงียบเสียง "ข้าขโมยมา"
ซึ่งไหวอวี่ขมวดคิ้ว "เจ้าเด็กคนนี้ใจกล้ายิ่งนัก ฝ่าบาททรงให้เจ้า
ปรนนิบัติข้างกาย แต่ไม่ได้มอบการดูแลดำหนักไต้จี้⁺ไว้ในมือเจ้า เจ้า
ทำเช่นนี้อีกครู่จะถูกดำหนักเอาได้มิใช่หรือ"

สี่⁺ฉลามยื่นเสื้อคลุมให้ซึ่งไหวอวี่ "นั่นอย่างไรก็เป็นองค์หญิงใหญ่
ชั้นที่ใหญ่ซึ่ง องค์หญิงใหญ่ไม่อยากพบข้า ท่านส่งเสื้อคลุมไปให้นางที่เกิด
ยามชู้* มีลมพัดมาพักหนึ่ง อากาศเปลี่ยนแปลงไปทันที เห็นบนหนาวยิ่งนัก
องค์หญิงใหญ่รับไม่ไหวหรอก ถ้าฝ่าบาททรงกล่าวโทษ ท่านก็คุ้มตัวข้า
ไปเถอะ"

ซึ่งไหวอวี่มองสี่⁺ฉลามปราดหนึ่ง นางสวมชุดนางกำนัลสีขาวนวล
ดูราวกับดอกเหมยขาวยามเหม็นต์ดอกหนึ่ง

* ยามชู้ คือช่วงเวลา 11.00 น. ถึง 13.00 น.

เขาเห็นหญิงผู้นี้เดินจากนักโทษเดนตายมาถึงในตำหนักไท่จี ตอนนี้อยู่ที่ประกาศตนขึ้นเป็นเจ้าแผ่นดินข้างกายในตำหนักมีนางเพียงผู้เดียวนางเรียกได้ว่ามีเกียรติอย่างยิ่งในชั่วพริบตา แต่นางกับวังหลวงที่เหลืออร่ามพรั่งพรูแห่งนี้นี้ยังคงเข้ากันไม่ได้ให้เห็นได้ชัด นางกำนัลทุกคนต่างปรนนิบัติจางตัวด้วยความหวาดหวั่น ขณะเดียวกันก็ต้องรักษาความสง่างามของวังหลวงที่ใกล้จะล่มสลาย แต่นางกลับงดงามยิ่งขึ้นท่ามกลางน้ำนิ่งที่ผู้คนกำลังหยั่งเชิงกันไปมาเช่นนี้

"ท่านขันทีใหญ่ไปลิเจ้าคะ"

ช่งไหวอ้วนถอนใจเฮือกหนึ่ง "เจ้าทำเช่นนั้นก็เสียแรงเปล่า องค์หญิงใหญ่... จะยอมรับได้อย่างไร"

ลมหนาวเห็บพัดผ่านบันไดหิน ใกล้จะเข้าฤดูหนาวแล้ว กระเรียนทองแดงหน้าพระตำหนักมีน้ำค้างแข็งเกาะเป็นชั้นบางๆ

สี่อิ่นเงยหน้ามองไปยังเมฆดำบนท้องฟ้าพลางเอ่ยปากพูด "แต่ข้าจะไม่ทำอะไรเลยก็ได้ องค์หญิงใหญ่ทำเพื่อช่วยเหลือพี่ชายข้า แฮ่อ... ขันทีใหญ่ช่ง"

"แม่นางเซียวพูด"

"ข้าได้ยินว่าเหนียงเหนียง*... ย้ายตำหนักแล้วหรือ"

ช่งไหวอ้วนส่ายหน้า "นั่นไม่ใช่การย้ายตำหนัก เป็นการบังคับขืนยของฝ่าบาท หอตงฮุย... ถูกเผาทั้งแล้ว"

"เผาทั้งแล้ว?"

"ใช่..."

เพ็งลั่นเสียงพูด ประตูด่านหลังก็ถูกนางกำนัลผลักเปิดออก

* เหนียงเหนียง เป็นคำเรียกสตรีในเชิงเคารพ ใช้เรียกทั้งสตรีฝ่ายใน เทพเจ้าที่เป็นสตรี มารดา และสตรีสูงวัย

พาลมสายหนึ่งพัดเข้ามาทันที เสื้อผ้าบนตัวสีอินถูกพัดจนเกิดเสียงดัง
ตุลการใหญ่หลี่จี้เดินออกมาจากตำหนัก

สีอินเห็นซ่งไหวอวี้ออยหลังคำนับจึงรีบถอยลงบันไดไป

หลี่จี้สีหน้าเคร่งเครียด ก่อนจะลงบันไดก็มองไปยังจางผิงเซวี่ยนที่
คุกเข่าอยู่ตรงเชิงบันไดปราดหนึ่ง แล้วส่ายหน้าพลงทอดถอนใจ

ซ่งไหวอวี้มองส่งจนเขาเดินไปไกลแล้วพุกปากชี้ให้สีอิน "เจ้าเข้าไป
เถอะ"

สีอินเดินอ้อมจากบังตาไม้พะยุงหอมสลักลายกิเลนหน้าตำหนักหลัก
เดินเข้าไปยังตำหนักชั้นใน

จางตัวนั่งอย่างงามสง่าอยู่หลังโต๊ะไม้สนที่มีขาเป็นซี่ๆ เกรว้างของ
สีอินตกกระทบบนตัวเขา เขาก็ไม่ได้เงยหน้าขึ้นมา

สีอินกวาดตามองฎีกาบนโต๊ะของจางตัวปราดหนึ่ง ฎีกาส่วนใหญ่
ถูกเปิดออก แต่ยังไม่เห็นลงอักษรแดงอนุมัติ

"ตัวอักษรที่เจ้าควรเขียน เขียนเสร็จหรือยัง" จางตัวถามประโยคนี้นั้น
อย่างฉับพลัน

สีอินหดคอ "ไม่กล้าเอ่ยตอบ

จางตัวมียันหน้าผากแล้วซ่อนตาขึ้นมองนางก่อนจะชี้ไปข้างหน้า
"มานี่"

ตรงนี้เป็นโถงชั้นในฝั่งตะวันออกของตำหนักไท่จี๋ ไม่ใช่ห้องนอนของ
จางตัว ทางตะวันออกเป็นฝ่ายบริหาร จางตัวมักจะจัดการงานราชกิจที่นี้
ตอนแรกสีอินไม่คุ้นเคยกับสถานที่นี้อย่างมาก ประตูกั้นกันต่อกันหลายชั้น
หน้าประตูแต่ละบานจะมีชั้นที่และนางกำนัลยืนอยู่ แตกต่างกับวันเวลาที่
นางอยู่กับจางตัวที่เรือนชิงถานโดยสิ้นเชิง

ดังนั้นต่อให้เขาเอ่ยปากพูด นางก็ไม่กล้าเข้าใกล้เช่นกัน
จางตัวเห็นนางยืนนิ่งไม่ขยับ จึงพลิกมือหยิบพู่กันสลักด้ามยาวมา
หนึ่งด้าม เคาะลงบนโต๊ะแล้วพูดทวนซ้ำเสียงเข้มอีกหนึ่งรอบ

"มานี่"

สีอินมองนางกำนัลที่ยืนอยู่โดยรอบ แต่ละคนบนใบหน้าไม่แสดง
ความรู้สึกใด

ราชวงศ์ก่อนล่มสลาย แผ่นดินเปลี่ยนแปลง ช่วงเวลาเปลี่ยนแปลง
โชคดีที่วังหลวงแห่งนี้ไม่ถูกไฟสงคราม จึงรักษาเอาไว้ได้

ฮ่องเต้พระองค์ใหม่ไม่ได้มีพระราชโองการให้ประหารพระสนมและ
นางกำนัล ทุกคนต่างรู้สึกโชคดี แต่ก็ยังคงป้องกันระวังตนเอง ในสายตา
ของพวกเขา จางตัวกับคนที่สืบทอดราชบัลลังก์เหล่านั้นไม่เหมือนกัน
บนตัวเขาไม่มีสิ่งร่ำราศีของราชินิกุลที่สืบทอดกันมาหลายรุ่น เขาเหมือน
น้ำแข็งก้อนหนึ่งที่ขุดออกมาจากหุบเขาน้ำแข็งเก่าชั้น เวลาส่วนใหญ่
ไม่เห็นถึงพลังชีวิต

ทุกคนต่างกลัวว่าหากก้าวพลาดไปหนึ่งก้าวก็จะเดินตามทางของ
เจ้านายเก่าในราชวงศ์ก่อนไป

สีอินเดินอ้อมชั้นที่ที่หนึ่ง ขยับไปตรงหน้าจางตัวอย่างสงบเสถียร
จางตัวยื่นมือไปหยิบกระดาดที่นางเขียนอักษรไว้มาจากด้านหลัง
กองฏิกานันแล้วคลี่ลงตรงหน้าตนเอง " 'จี้จี้จาง' ของข้า เจ้าฝึกฝนมากกว่า
ครึ่งปีแล้ว"

เขากำลังดำเนินเป็นธรรมชาติว่าตัวอักษรของนางน่าเกลียด แต่
คนในตำหนักต่างตกใจที่เขาพูดกับนางกำนัลผู้หนึ่งก็ยังคงใช้สรรพนาม
แทนตัวเช่นก่อนหน้า

สีอินถูกเขาพูดจนหน้าแดง นางเอานิ้วม้วนสายรัดเอว 'ไม่ได้
ส่งเสียงใด

"เป็นไบบ่แล้วหรือ"

จางตัวรู้สึกรับร่ายอากาศค่อนข้างอึดอัดไปชั่วขณะจึงผ่อนเสียงถาม
นางหนึ่งประโยค กลับเห็นสายตาของสีอินกวาดมองไปยังนางกำนัลที่
ยืนคอยปรนนิบัติ

"สีอิน!"

"หา?" นางตึงสติคืนมาอย่างฉุนงง "หม่อมฉัน...หม่อมฉันอีกสักครู
จะเขียนอักษรส่วนของวันนี้ให้ครบเพคะ"

จางตัวบีบขมับ ปิดฎีกาที่อยู่ข้างมือแล้วพูดกับนางกำนัล "ออกไป
ให้หมด"

นางกำนัลรับคำแล้วทยอยเดินออกไป

สีอินยืนอยู่ตรงหน้าจางตัวอย่างทำอะไรไม่ถูก หน้าตางมีช่องว่าง
เหลือเล็กน้อย ผมนอ่อนบางๆ ข้างหูของนางขยับไหวเบาๆ

"เจ้ากลัวคนเหล่านี้หรือ" จางตัวถือพู่กันขณะเอ่ยถามสีอิน

สีอินพยักหน้าแต่โดยดี "ตอนอยู่เรือนซิงถานดีมาก ไม่มีใครคอย
จับจ้องการพูดการกระทำของหม่อมฉัน"

"เจ้านั่งลง"

"มิกล้า"

"เพราะเหตุใด"

"ชั้นที่ใหญ่ซึ่งบอกว่าจะนั่งร่วมโต๊ะกับพระองค์ไม่ได้"

จางตัวคลึงข้อมือที่ค่อนข้างแข็งเกร็ง "เราอนุญาตให้เจ้านั่ง"

สีอินได้ยินดังนั้นก็ไหลลื่น

คำว่า 'เรา' ใน 'จีจี้จาง' ก็มี เสียงขึ้นเคยสอนนางเขียน ภายหลัง
ยังเคยพูดเสริมชีวิตประวัติของหลี่ซือ* ใน 'คัมภีร์สี่อัจ' บอกว่าตอนแรก
จ้าวเกา** อยู่ในตำแหน่งหลวงจ่งลิ่ง*** คนที่เขาฆ่าและคนที่ล้างแค้น
ส่วนตัวมีจำนวนมาก เขากลัวว่าเหล่าขุนนางใหญ่จะรายงานเรื่องเหล่านี้
ต่อราชสำนักแล้วไม่เป็นผลดีต่อตนเอง จึงเกลี้ยกล่อมจินเอ๋อร์ซือ**** ว่า
เหตุผลที่ฮ่องเต้มีความสูงศักดิ์น่าจะอยู่ที่ให้คนได้ยินเพียงเสียงของเขา
ไม่ให้เหล่าขุนนางใหญ่เห็นใบหน้า ดังนั้นจึงแทนพระองค์เองว่า 'เรา'
อักษรนี้หมายความว่าทุกสิ่งได้ฟ้าเป็นของเรา อำนาจฮ่องเต้สูงสุด*****

ทว่าตั้งแต่ย้ายเข้ามาอยู่ในวังหลวง จางตัวกลับไม่ได้เปลี่ยน
สรรพนามนี้ยามที่พบกับสีอิน

นี่เป็นครั้งแรกที่สีอินรู้สึกว่าจะตัวมีความหมายทางแนวคิด
บางอย่าง ก่อนหน้านี้นี้ไม่ว่าเขาจะกระทำการอันใด เขาก็เป็นเพียง
ชายสูงศักดิ์ผู้โดดเดี่ยว บาดเจ็บจากการลงทัณฑ์ได้ ทั้งยังต้องต่อสู้
ดิ้นรนเอาชีวิตรอดหลังได้รับบาดเจ็บ แต่หลังคำนี้ออกจากปากเขาแล้ว
เขาก็กลายเป็นเจ้าแผ่นดินที่จะถูกดูหมิ่นไม่ได้ ถูกลงโทษทางร่างกาย
ไม่ได้ และจะล้มเหลวเสียใจเพราะความสัมพันธ์ทางเครือญาติไม่ได้อีก
"เจ้าไม่นั่งก็ยืนตอบเถอะ เหตุใดจึงกลัวพวกนาง"

สีอินก้มมองปลายเท้าโดยไม่รู้ตัว "หม่อมฉันกับอึกไม่ถูก หม่อมฉัน
แค่รู้สึกว่าคุณนางแม้แต่ท่าทางการเดินเหินก็เป็นระเบียบน่าดู ประณีต

* หลี่ซือ เป็นนักการเมือง นักวรรณกรรม และนักเขียนฟู้กันจินในสมัยราชวงศ์จิน

** จ้าวเกา ชันทีในสมัยราชวงศ์จิน เมื่อจินสี่หวงตี้ (จินสี่ฮ่องเต้) สวรรคต จ้าวเกาได้ปลอมแปลง
พระราชโองการ สั่งประหารรัชทายาทผู้แล้วแต่ตั้งหมู่โอรสองค์ที่สองขึ้นเป็นฮ่องเต้

*** หลางจ่งลิ่ง ตำแหน่งขุนนางที่ดูแลควบคุมกิจการภายในวังหลวง รับผิดชอบความปลอดภัยของฮ่องเต้
ควบคุมการเข้าออกวังหลวง

**** จินเอ๋อร์ซือ ฮ่องเต้พระองค์ที่สองแห่งราชวงศ์จิน มีพระนามเดิมว่าฮุ่ย เป็นโอรสองค์ที่สองของจินสี่ฮ่องเต้

***** มาจากคำว่า 'เจิน' ในภาษาจีน เดิมเป็นคำที่ผู้ชายที่มีฐานะใช้เรียกแทนตัวเอง แต่นับตั้งแต่สมัย
จินสี่หวงตี้ (จินสี่ฮ่องเต้) เป็นต้นมา จะสงวนไว้สำหรับฮ่องเต้เท่านั้น

ท่าน...ไม่ใช่ ตอนปรณนิบัติผ้าบาท วางถ้วย ปูกระดาด ไม่มีเสียงแม้แต่หยด
อยู่กับพวกนาง หม่อมฉัน...ดูยุ่งงามากจริงๆ"

"เจ้าไม่ต้องกังวลพวกนาง" เขาพูดพลางเงยหน้าขึ้นจ้องตานาง
"เจ้าเป็นคนที่ข้าพาเข้าตำหนักไท้จี้ ข้าไม่กลัวเหล่าขุนนางในตำหนัก
เจ้าก็ไม่จำเป็นต้องกลัวนางกำนัลในวังเหล่านี้"

สีอินพยักหน้าอย่างจุนง

จางตัวยกมือฝนหมัก พูดต่อไปว่า "สีอิน การฝึกฝนและความสง่างาม
ของคนไม่ได้มาเพียงชั่วขณะ ก็เหมือนการฝึกเขียนอักษร กำลังที่มือต้อง
ใช้เวลาพัฒนานานปี เมื่อผ่านห้าปีที่ไร้ผลมาได้ หากไม่ประสบความสำเร็จ
ยิ่งใหญ่ก็พอเห็นความสำเร็จเล็กๆ ได้บ้าง แต่มีเรื่องหนึ่งที่จำเป็นคือ
เจ้าต้องเป็นคนที่ยับพู่กันด้วยใจ ไม่เช่นนั้นก็จะเหมือนที่ข้าบอกเจ้า"
เขาชะงักเล็กน้อยแล้วพูดเสียงเย็นชาว่า "เจ้าจะถูกข่มเหงจนตาย"

นิ้วมือของสีอินสั่นเทา

นางไม่ได้ได้ยินประโยคนี้เป็นครั้งแรก คำว่า 'ข่มเหง' โหดร้ายเกินไป
ราวกับฟ้าผ่าสะเทือนเลื่อนลั่นในหู

"อะไรเรียกว่า...คนที่ยับพู่กันด้วยใจ"

จางตัววางแท่งหมึกควันสน* ลง ก่อนจะพับแขนเสื้อแล้วยับพู่กัน

"ตำหนักไท้จี้ที่เจ้าอยู่ไม่เหมือนกับเรือนชิงถาน มีเรื่องมากมายที่เจ้า
เลียงไม่ได้ ข้าก็ไม่อนุญาตให้เจ้าหลบ เจ้าถามข้าว่าอะไรคือคนที่ยับพู่กัน
ด้วยใจ ข้าก็คือคนที่ยับพู่กันด้วยใจ เจ้าเรียนรู้ให้ดี" พูดจบเขาก็จุ่มหมึก
ข้างมือ "มานี้ ใช้หมึกในแท่นนี้เขียนให้หมด"

โถงชั้นในฝั่งตะวันออกของตำหนักไท้จี้เงียบสงบอย่างหาได้ยาก

สีอินหดสองขา นั่งคุกเข่าเขียนอักษรรอยบนเสื้อที่นิ่ง ข้างข้อศอกก็คือ

* แท่งหมึกควันสน คือหมึกคุณภาพดีที่ผลิตจากการเผาไหม้ไม้สน

แขนของจางตัว เขาไม่ส่งเสียงใดเลย ตอนที่พลิกเปิดฎีกาเป็นบางครั้ง แขนจะเสียดสีกับแขนของนาง แบนขีดผ่านเนื้อผ้ากัน ทำให้เขาเกิดความรู้สึกสบายใจอย่างบอกไม่ถูก

สีอินเขียนไปได้ว่าครึ่งก็มองสี่ท้องฟ้าปราดหนึ่ง

ใกล้เวลาจุดตะเกียงแล้ว แสงสว่างค่อยๆ มืดลง นางถือฟูกัน พลางกลืนน้ำลายหนึ่งอีก ขณะกำลังจะเอ่ยปาก กลับได้ยินคนข้างกาย เอ่ยถามออกมา

"อยากจะพูดอะไร"

"องค์หญิง...คุณเข้านานมากแล้วพะคะ"

จางตัววางฎีกาลง "ให้นางคุณเข้าไป" พูดจบเขาก็หันมามองตัวอักษรที่นางเขียนปราดหนึ่ง "เจ้าก็รู้ว่าข้าไม่ชอบให้เจ้าเอ่ยปากเพื่อเงินจ้าว"

สีอินก้มหน้า จรดฟูกันเขียนอักษรอีกหลายตัว

บรรยากาศอึมครึมไปชั่วขณะ

สีอินไม่พูดจา จางตัวจิตใจว่าอุ่นอยู่บ้าง ปกตินางไม่ใช่คนที่อารมณ์ร้าย ปะทะเอาชนะด้วยคำพูดไม่ได้ก็จะนิ่งเงียบเหมือนเซนต์อนนี่ ทว่านี่ไม่ได้หมายความว่าในใจนางยอมศิโรราบ

จางตัวอาศัยแสงไฟลอบกวาดตามองนางปราดหนึ่ง เห็นความเจ็บปวดในดวงตาของนางจริงดังคาด

เขาโมโหขึ้นมาแล้ว แต่กลับรู้สึกย้อนแย้ง ไม่รู้ว่าควรจะระเบิดอารมณ์เช่นไร

เขาใช้เวลาว่าครึ่งปีสั่งสอนหญิงสาวที่ตกใจตัวสั่นเทาอยู่ในรถม้าของเขาผู้นั้นให้มีท่าทางที่เหมาะสมกับเขาไปที่ละนิด แต่นิสัยเดิมของนางยังคงไม่เปลี่ยนแปลง ไม่เพียงมีร่างกายอ่อนแอ จิตใจยังเปราะบางอีกด้วย

จางตัวอดไม่ได้ที่จะอยากตวาดนาง แต่คำพูดมาถึงริมฝีปากแล้ว กลับพูดอะไรไม่ออก

เหมือนคำที่เงินจ้าวพูด นางเป็นสตรีผู้หนึ่ง เหตุใดต้องทนรับความทรมานเช่นนั้น เงินจ้าวเอาใจนางมาลืบกว่าปี ดังนั้นจนถึงตอนนี้ นางจึงคิดถึงแต่คนผู้นั้นไม่ลืมเลือนกระมัง

พอคิดถึงตรงนี้จางตัวก็ปรึกษาหานางไม่ออกแม้แต่บัดเดียว

เขาคิดพิจารณาอยู่นานมาก สุดท้ายก็มองเงาคนสองสายบนพื้น แล้วถามออกมาหนึ่งประโยคอย่างห่อเหี่ยว "เจ้าเป็นอะไร"

สีอินชยี้ตา "ไม่เป็นอะไรเพคะ" พูดจบก็ผืนรวบรวมสติตั้งกระดากแผ่นใหม่มาจากข้างแขนของจางตัว

"สีอิน เจ้ากล้าโกรธข้าแล้วไซ้หรือไม่"

"มิกล้า"

"เช่นนั้นก็พูดกับข้าดีๆ"

สีอินชะงักพู่กันแล้วเงยหน้าขึ้น นางไม่รู้ว่าคนตรงหน้าผู้นี้ต้องการอะไรกันแน่

นางรู้สึกเศร้าใจยิ่งนัก เพื่อขอร้องให้จางตัวปล่อยตัวเงินจ้าว จางผิงเซวียนคุกเข่ามาเกือบหนึ่งวันแล้ว นางอยากขอความเห็นใจ กลับถูกเขาตอกกลับอย่างเจ็บปวด ตอนนี้เขายังจะให้นางพูดกับเขาดีๆ อีก นางจะพูดอันใดได้เล่า

"หม่อมฉันไม่พูดถึงพี่ชายแล้ว และไม่กล้าไปพบเขา แต่ในใจหม่อมฉันรู้สึกเศร้าใจ หม่อมฉันเพียงแอบเศร้าใจ ฝ่าบาทยังทรงไม่อนุญาตอีกหรือ"

"ถูกต้อง ไม่อนุญาต"

สี่อินไม่ได้พูดอะไร เพียงแค่วางพู่กันลงไม่เขียนต่อ

โชคดีที่นางไม่ยอมหันหน้ามา จางตัวจึงสามารถลอบสังเกตสีหน้าของนางได้

นางแม่ริมฝีปากเบาๆ คลายขาที่คุกเข่าออก พิงราวลายดอกบัวที่อยู่ข้างหลังแล้วทอดเข้า

นี่เป็นท่าทางปกติของนาง คนที่ต่ำต้อยโดดเดี่ยว ไม่มีความมั่นใจที่จะพูดลอบตนเอง ดังนั้นตอนที่หวาดกลัวเหน็บหนาว ตอนที่เจ็บช้ำใจหรือตอนที่เศร้าใจ นางจะชอบนั่งด้วยท่าทางนี้ไม่พูดจาส่งเสียงใด

ที่โถงขนาดใหญ่ฝั่งตะวันออกของตำหนักไท่จี ภารกิจการราชสำนักมีมากมายในช่วงต้นราชวงศ์ อารมณ์ของนางดูเหมือนเรื่องเล็กน้อยด้อยค่าเดิมที่จางตัวสามารถเพิกเฉยได้ แต่ในความเป็นจริงเวลานี้ เพราะสี่อินโกรธทำให้เขาอ่านฎีกาไม่เข้าหัวเลยแม้แต่ตัวเดียว

ผ่านไปอีกครู่ใหญ่ นางก็ขุ่นหน้าลงในวงแขน ไม่ได้ขยับและยังคงไม่ส่งเสียงใด

"ห้าม..."

"หม่อมฉันไม่ได้ร้องไห้"

จางตัวตกใจ สี่อินแทบจะเดาวิธีการพูดของเขาได้กระจ่าง นี่ทำให้เขารู้สึกกลัวอย่างเลียดไม่ได้

เขาไม่สะดวกใจจะพูดอะไรอีก ทั้งสองคนจึงนั่งเงียบโดยที่ต่างก็มีความคิดในใจเช่นนี้

หน้าต่างทางตะวันออกมีแสงจันทร์นวลสาดส่อง พระโศภิตสัตว์กวนอินหยกขาวที่ย้ายมาจากเรือนชิงถานองค์นั้นก็วางอยู่ตรงหน้าต่าง

"สี่อิน"

"เพคะ"

"ข้าจะให้เจ้าไปพบเขา"

หญิงข้างกายผู้นั้นตัวสั่นเทา เงยหน้าหม่นตัวมาอย่างไม่อยากเชื่อ

"พระองค์ว่าอะไรนะเพคะ"

จางตัวไม่อยากพูดซ้ำรอบที่สอง หากทำได้เขาถึงขั้นอยากเก็บคำพูดประโยคเมื่อครู่กลับมาเสียด้วยซ้ำ

เขาไม่จำเป็นต้องไปสนใจอารมณ์ละเอียดอ่อนของสตรีนางหนึ่งเลย แต่เห็นนางเศร้าใจก็รู้สึกที่ตนเองจะทิ้งนางไว้เช่นนี้ไม่ได้

อย่างไรเสียตอนที่นางเบิกบานใจก็ยังยอมเชื่อฟังเขาอยู่บ้าง ช่วยให้เขาอยู่สบายอารมณ์มากมายที่ตนเองไม่สามารถจัดการได้ โดยไม่รู้ตัว นางเป็นผู้เดียวที่ยินดียอมรับคำพูดและการกระทำของเขา ไม่ตำหนิ ไม่สาปแช่ง และไม่เสแสร้งประจบสอพลอ ดังนั้นคนอย่างนางจึงหาได้ยากยิ่ง

ทว่าสีอินไม่เข้าใจแม้แต่น้อยว่าคนที่มีความสามารถมีล้นฟ้าผู้นี้กำลังคิดอะไรอยู่

นางไม่ได้พบเงินจ้าวมานานมากแล้ว เวลาคว่าครึ่งปีในที่นางดูแลกิจวัตรประจำวันของจางตัวก็มักจะยังคิดถึงช่วงเวลาที่ตอนที่อยู่หมู่บ้านชิงหลู เงินจ้าวตาบอด คนกึ่งเงียบ นางทำอะไรให้กิน เขาล้วนบอกว่าอร่อย นางปรนนิบัติสวมเสื้อผ้าที่ซักแล้วตากแห้งให้เขา เขาก็จะพูดชมหนึ่งประโยค 'มีกลิ่นหอมจางๆ ที่น่าดมมาก'

เทียบกันแล้วจางตัวไม่เคยยอมรับความผิดเพียงเล็กน้อยของนาง ตัวอักษรเขียนนำเกลียดก็就会被ตีมือ ตอนนั่งหรือยืน แผ่นหลังและหัวเขาไม่ยึดตรงก็就会被ตำหนิ

เงินจ้าวอ่อนโยนกว่าจางตัวมากนัก

วันเวลาที่หมู่บ้านชิงหลูถูกจางตัวเข็ดออกไปที่ละน้อย รวากับ
แขนเสื้อกวาดบนตัวพิน ดอกไม้ร่วงหล่น ฝุ่นผงหยุดนิ่ง นุ่มนวลเงียบสงบ
ราวกับความฝันอันบางเบา

พอนึกถึงเรื่องเหล่านี้ขึ้นมา สี่อินก็รู้สึกละเอียดใจมาก

"เจ้าขอรับรองให้เพื่อเขามากเพียงใดกัน หา?"

แสงไฟส่องคราบน้ำตาบนใบหน้านางจนเปล่งแสงระยิบระยับ เวลานี้
สี่อินรู้แล้วว่าตนเองปกปิดได้ไม่ดี จึงหันหน้าไปใช้มือเข็ดอย่างรวดเร็ว
เสียงของคนข้างหลังยังคงเย็นเยือกเหมือนกำลังออกคำสั่ง

"หันหน้ามา ข้าเห็นแล้ว"

สี่อินกลัวเขาโกรธแล้วจะเปลี่ยนใจจึงรีบเอ่ยว่า "ขออภัยด้วย
หม่อมฉัน..."

"ซ่งไหวอวี่"

"พะยะค่ะ"

"จ้าวเขียนอยู่ที่ใด เรียกเขาไปที่คุุศาลยุติธรรม" พูดจบเขาก็ใช้พู่กัน
ของสี่อินเขียนคำสั่งลายลักษณ์ฉบับหนึ่ง "เราให้เวลาพวกเจ้าสามชั่วยาม
ออกไป"

เขาพ่นคำพูดเหล่านี้ออกมาเป็นคำสั่งที่เย็นชา พูดจบก็ยกมือชี้ไป
ข้างนอก การกระทำรวดเร็วจนเหมือนกลัวว่าตนเองจะเสียใจภายหลัง
สี่อินรีบลุกขึ้นรับคำสั่งนั้นมาแล้ววิ่งออกไปราวกับถูกลดปล่อย

นอกตำหนัก ดวงดาวบนท้องฟ้ากระจายระยิบระยับเลอแสงกว้างใหญ่
จางผิงเชวี่ยนยังคงคุกเข่าอยู่ตรงเชิงบันไดหยกขาว ตรงหน้าวาง

เสื้อคลุมขนกระเรียนที่สีอินขโมยมาตัวนั้น นางมองดูสีอินเดินลงบันไดหยก ไม่พูดอะไรสักประโยค

"องค์หญิงใหญ่ลุกขึ้นเถิดเจ้าคะ"

จางผิงเซวียนหลับตาลง ยังคงไม่พูดอะไรสักคำ

สีอินเดินไปย่ำตัวลงต่อน้ำนางแล้วเอ่ยว่า "องค์หญิง ฝ่าบาททรงอนุญาตให้ข้าไปพบพี่ชายแล้วเจ้าคะ"

จางผิงเซวียนสองไหล่สั่นสะท้าน เงยหน้าขึ้นเอ่ยว่า "อนุญาตให้ข้าไปพบแล้วอย่างไร หลี่จี้บอกข้าว่าความผิดที่ศาลยุติธรรมตัดสินยื่นมาตรงหน้าเขาแล้ว ข้าจะรอเขาอยู่ที่นี่ ดูว่าเขาจะส่งพระราชโองการฆ่าคนนั้นไปเมื่อไร"

"ฝ่าบาท...ไม่ฆ่าพี่ชายหรือเจ้าคะ"

"เจ้ารู้ได้อย่างไร"

สีอินส่ายหน้า "ถ้าจะฆ่าเหตุใดต้องรอถึงตอนนี้ คนที่ก่อกบฏที่ด่านยงถูกฆ่าตายหมดแล้ว เหลือพี่ชายเพียงคนเดียว ไม่เข้าใจว่าฝ่าบาททรงคิดอะไร ฝ่าบาทก็ไม่ได้บอกข้าว่า แต่ข้าคิดว่าพี่ชายจะไม่ตาย องค์หญิงใหญ่ ข้าจะประคองท่านลุกขึ้น ท่านอย่าขัดข้องกับฝ่าบาทอีกเลยนะเจ้าคะ"

จางผิงเซวียนหัวเราะเย็นชาที่หนึ่ง "สีอิน ต่อให้เป็นสาวใช้ก็ต้องแยกแยะถูกผิด รู้จักดำขาว เจ้าคิดว่าข้าคุกเข่าที่นี้เพื่อขอให้เงินจ้าวไม่ตายเท่านั้นหรือ" พูดจบนางก็ยกมือขึ้น ชี้ผ่านหน้าสีอินไปยังตำหนักไท่จี "เขาเป็นลูกอกตัญญูของสกุลจาง เป็นขุนนางกบฏในรัชศกชิงชิง เจ้าเพื่อมีชีวิตรอดจึงติดตามเขา ข้าก็ไม่โทษเจ้า อย่างไรก็ตามเจ้าก็ไม่เคยเรียนตำราปราชญ์เมธี และไม่เคยได้รับการสั่งสอนขัดเกลาด้วยขงจื้อเมิ่งจื่อ

เจ้าไม่เข้าใจหลักคุณธรรมจริยธรรม ขอแค่เพียงมีคนปกป้องเท่านั้น แต่ข้าไม่เหมือนกัน ข้าเป็นบุตรสาวสกุลจาง ต่อให้เขาจะเอาชีวิตข้าไป แต่ข้าจะเพิกเฉยต่อจิตสำนึกอันดี ไม่สนใจหน้าตาของบรรพชน ไปยอม รับเกียรติที่เขามอบให้ไม่ได้"

สี่อินถูกจางผิงเซวียนพูดจนละอายใจขึ้นมา

คำพูดเหล่านี้สำหรับนางแล้วราวกับฝ่ามือตบลงบนใบหน้า

ผิดถูกที่ผ่านมามีความแตกต่างด้วยจุดยืนที่ต่างกัน แต่หลักคำสอนของขงจื้อเมิ่งจื่อ การสั่งสอนกล่อมเกล้าของปราชญ์เมธี นี่เป็นของดีที่คนในโลกรู้ดี สี่อินไม่เข้าใจจริงๆ ด้วยเหตุนี้ยามเผชิญหน้ากับจางผิงเซวียน นางจึงรู้สึกอายจนอยากแทรกแผ่นดินหนีอยู่บ้าง แต่นางยังคงรวบรวมความกล้าเอ่ยปากพูดหยั่งเชิง

"บ่าวไม่มีคำพอจะกล่าวถึง ตัวอักษร...ยังเรียนรู้อะไรไม่ได้เลย คำพูดอะไรของขงจื้อเมิ่งจื่อ บ่าวไม่เข้าใจ แต่ในเมื่อขงจื้อเมิ่งจื่อเป็นปราชญ์เมธี พวกเขาคงไม่อยากสอนให้ศิษย์ของพวกเขาหนีบับบักคืบกัน พ่อลูกห้าห้ากันเช่นกัน"

จางผิงเซวียนตกใจ ไม่รู้ว่าควรจะได้ตอบคำพูดประโยคนี้ของนางเช่นไร

สี่อินสะบัดคลี่เสื้อคลุมขนกระเรียนตัวนั้นแล้วคลุมลงบนตัวอีกฝ่าย ก่อนจะย่อเข้าแสดงคารวะที่หนึ่ง

"องค์หญิงใหญ่ กลับไปเถิดเจ้าคะ บ่าวจะคิดหาวิธีช่วยพี่ชายให้พ้นจากการถูกคุมขังเอง"

"เจ้า..."

"ใช่แล้ว เขาเป็นพี่ชายของบ่าว ต่อให้บ่าวต้องเอาชีวิตไปทิ้งอย่าง

ไม่มีความด้วยก็เป็นเรื่องสมควร แต่องค์หญิงใหญ่ไม่เหมือนกัน ท่านยังต้องคอยปลอบใจเหินยงเหินยงอีกนะเจ้าคะ"

"เจ้าจะบอกว่า..."

"บ่าวรู้ว่าองค์หญิงใหญ่อยากจะพูดอะไรกับบ่าว ท่านเป็นหญิงที่มีศักดิ์ศรี ไม่อ่อนข้อเพราะอยากมีชีวิตรอด บ่าวอยู่ต่อหน้าท่านรู้สึกอายใจยิ่งนัก แต่ท่านคงไม่ยินดีจะเห็นเหินยงเหินยงกับท่านตกอยู่ในสถานการณ์อันตรายเช่นเดียวกันกระมัง" สี่อินประคองแขนของอีกฝ่ายเอ่ยเกลี้ยกล่อมด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "ลูกขึ้นเถิดเจ้าคะ น้ำใจขององค์หญิงใหญ่ บ่าวจะเล่าให้พี่ชายฟังแน่นอน"

จากนั้นนางก็เงยหน้าแยมยิ้ม "อันที่จริงพวกเราพี่น้องเดิมที่ใช้ชีวิตที่เขาเป่ยหมางไม่รู้เช่นกันว่าได้รับการดูแลเอาใจใส่ถึงเพียงนี้ได้อย่างไร สามารถมีชีวิตรอดได้ในโลกที่วุ่นวาย พี่ชายยังได้รับความชื่นชอบจากองค์หญิงใหญ่อีกด้วย..."

นางพูดคำที่ไม่มีพลังใดนี้ แต่มีอกลับออกแรงเล็กน้อย คิดไม่ถึงว่าจะประคองจางผิงเซวียนขึ้นจากพื้นได้จริงๆ

"กลับไปเถิดเจ้าคะองค์หญิง ฝ่าบาทให้เวลาบ่าวเพียงสามชั่วยาม บ่าวต้องออกจากวังแล้ว" พูดจบนางก็แสดงคารวะจางผิงเซวียนคราหนึ่ง หลบตาลงเดินผ่านข้างกายอีกฝ่ายไป

หน้าประตูเหอซุน จ้าวเซียนฟิงหลังม้ารอสี่อิน

ยามนี้กลางดึกแล้ว เงามต้นชีวิตตกกระทบได้ประตูเมือง เกรว่งของสี่อินเดินออกมาจากประตูอย่างช้าๆ

"แม่ทัพจ้าว ฝ่าบาทให้ท่านรอที่คุกศาลยุติธรรมไม่ใช่หรือ"

จ้าวเขียนยื่นตัวตรงพลางเอ่ยถาม "องค์หญิงใหญ่เล่า"

สีอินตอบเสียงเบา "ลุกขึ้นแล้ว"

จ้าวเขียนโค้งอก "ข้าก็กังวลถึงนิสัยขององค์หญิงใหญ่จึงมาดู"

เขาพูดจบสีหน้าก็เศร้าสลดเล็กน้อย

สีอินยืนอยู่ข้างม้าส่งยิ้มให้เขา "คนเขาเป็นพี่น้องกันไม่ถึงขั้นนั้นหรอก"

จ้าวเขียนได้รอยยิ้มของนางพลอบใจก็ก้มหน้าพูดด้วยรอยยิ้ม "นิสัยของเจ้านี้จัดการคนอย่างฝ่าบาทได้จริงๆ"

"ได้ยินท่านเรียกฝ่าบาท ไม่ค่อยชินเลยจริงๆ"

จ้าวเขียนจับสายบังเหียนพลางพูดว่า "นี่เรียกว่าเปลี่ยนฟ้าเปลี่ยนราชวงศ์ เขาขึ้นสู่ตำแหน่งสูงสุด ข้าจะเห็นเขาเป็นสหายพี่น้องอีกไม่ได้ ข้าเป็นแม่ทัพมีความสามารถที่จะบุกเบิกแผ่นดินให้เขา ต้องรับงานที่เขามอบหมายให้ข้า จะไปลูกอยู่กับเขาเหมือนเมื่อก่อนได้อย่างไร"

สีอินพยักหน้าถึงเข้าใจก็ไม่เข้าใจ

จ้าวเขียนตบหลังม้า "มาเถอะ ข้าจะพาเจ้าไปที่คุกกสาละยุติธรรม"

สีอินยิ้มแรงของเขาก้าวขึ้นหลังม้าแล้วเอ่ยถามเสียงเบา "พี่ชายยังสบายดีหรือไม่"

"นั่นต้องดูว่าเจ้าคิดว่าอะไรที่นับว่าดี"

"หมายความว่าอย่างไร"

"ถูกลงทัณฑ์สถานเบาในการสอบสวนอยู่บ้าง แต่ไม่เป็นอะไรมาก อีกครูเจ้าเข้าไปเอง ข้าไม่ตามเข้าไปกับเจ้า"

สีอินถามอย่างสงสัย "เพราะเหตุใด"

จ้าวเขียนเกาศีรษะ "เป็นการดีต่อเจ้า กว่าฝ่าบาทจะทรงยอมให้เจ้า"

พบหน้าเขานั้นไม่ง่าย ข้าตามไปอยู่ด้วยตรงนั้น พวกเจ้าจะพูดคุยอะไรกันได้อ้อ ยากจะชอบใจเจ้า เจ้านับว่าเป็นคนที่หวังดีต่อองค์หญิงใหญ่ อ้ออย่างองค์หญิงใหญ่ทำเช่นนั้นเพื่อเขา...ทำให้ข้า..."

เขาไม่ได้พูดจนจบ สี่อินก็รู้กาลเทศะพอจึงไม่พูดโต้ตอบ

เสียงฝีเท้ามาดังสะท้อนอยู่บนถนนถลึง

ครั้นเดินทางไปถึงหน้าประตูคุกศาลยุติธรรม สี่อินก็ลงจากหลังม้า จ้าวเขียนยื่นคำสั่งลายลักษณ์ให้ ผู้คุมคุกก็รีบเปิดประตูนางเดินเข้าไป

"อาอิน" เสียงของเงินจ้าวดังลอยมาจากทางเดินคุกที่มีดสลัว

สี่อินชะงักฝีเท้า ยังไม่ทันพูดอะไรก็เห็นเขาลุกขึ้นยืน เดินคลำทางมาหานางหลายก้าว จนกระทั่งมือแตะประตูห้องขัง

"พี่ชาย ท่านรู้ได้อย่างไรว่าเป็นอาอิน"

"เสียงกระพรวนอย่างไรเล่า" เขาพูดแล้วหัวเราะเบาๆ "ถึงแม้จะไม่ได้ยินนานมากแล้ว แต่ข้ายังจำเสียงนี้ได้"

ผู้คุมคุกเอ่ยขึ้นว่า "ท่านมีอะไรก็พูดผ่านประตูเถอะ"

สี่อินรีบพูดว่า "ให้ข้าเข้าไปได้หรือไม่"

"อย่าเข้ามา" เงินจ้าวลดแขนลง "ตัวข้าน่าเกลียดมาก"

"อาอินเคยรังเกียจท่านตั้งแต่เมื่อไร" นางพูดพลางยื่นมือเข้าไปในประตูห้องขัง กุมมือของเงินจ้าวเอาไว้ "เหตุใดท่านต้องกลับมาด้วย"

เงินจ้าวก้มหน้า พูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "รับปากแล้วว่า จะพาเจ้ากลับบ้าน จะโกหกเจ้าได้อย่างไร"

สี่อินแหม่มริมฝีปาก "แต่ข้าอยากให้ท่านมีชีวิตอยู่อย่างดีมากกว่า"

เงินจ้าวดึงมือออก คลำไปลูบศีรษะของนาง "แล้วเจ้าจะอย่างไร"

เจ้าตัวคนเดียวมีชีวิตดีหรือไม่ ข้ากลัวอาอินจะถูกคนเหยียบย่ำ"

"ไม่มีทาง อาอินโตแล้ว อาอินเขียนอักษรเป็นแล้วด้วย"

เงินจ้าวฟังคำพูดประโยคนี้นั้นก็ชักมือกลับเล็กน้อย ส่ายหน้าด้วยรอยยิ้มแต่ไม่พูดอะไร

สี่อินรีบถามว่า "ท่านเป็นอะไร โกรธข้าหรือ"

"ไม่ใช่ ข้ากำลังโทษตนเอง ข้ามองไม่เห็น สอนอาอินเขียนอักษรด้วยตนเองไม่ได้"

"ไม่เลย...ถ้าท่านไม่สบายใจ อาอิน...อาอินจะไม่เขียนแล้ว รอคาทของท่านหายดีแล้ว มาสอนอาอินเขียนอักษรด้วยตนเอง"

"อาอิน"

"อะไรหรือ"

"ข้ามีเจ้าเพียงคนเดียว ข้าจะคิดหาทุกวิธีเพื่ออยู่ข้างกายเจ้า"

"ข้ารู้ ข้าก็มิต่านเพียงคนเดียวเท่านั้นเช่นกัน"

เงินจ้าวพูดเสียงเบา "ได้ยินว่าเจ้าเป็นคนของตำหนักไท่เจี๋ยแล้ว"

"ไม่ใช่ ข้าไม่ได้เป็น ข้าไม่ได้เป็นจริงๆ..." นางพูดอย่างลนลานเล็กน้อย ถึงขั้นล้มไปว่าเงินจ้าวมองไม่เห็น พยายามส่ายหน้าปฏิเสธ

"อาอินอย่าร้องให้ ข้าไม่ได้คิดจะกล่าวโทษเจ้า ข้ารู้ว่าเจ้าตัดสินใจเองไม่ได้"

"ไม่ใช่ อาอินไม่ได้เป็นจริงๆ ข้าสะอาดมาก ท่านเชื่อข้าสิ"

เงินจ้าวส่ายหน้า "ขอภัยด้วยอาอิน ข้าไม่ควรถามเจ้าเช่นนั้น"

เมื่อฟังคำพูดประโยคนี้นั้น ในใจสี่อินราวกับถูกราดด้วยน้ำเย็นเยือกหนึ่งถัง ทั้งที่เป็นน้ำเสียงอบอุ่น นางกลับฟังออกถึงความละอายใจ ฟังออกถึงการกล่าวโทษตนเอง ฟังออกถึงความสงสาร แต่ขณะเดียวกันก็ฟังออก

ถึงความเสียดายและไม่เชื่อใจ

เงินจ้าวไม่เชื่อในความบริสุทธิ์ของนางแล้ว ทว่าอยู่ในยุคศตยุดิธรรม ที่มีดลัวอัปชั้นนี้ นางไม่มีวิธีใดอธิบายความเกี่ยวข้องกันของนางกับ จางตัวได้เลย พุดอีกอย่างคือนางถึงขั้นไม่รู้ว่าจะอธิบายให้เขาฟังในฐานะ อะไร

เงินจ้าวเป็นพี่ชายของนาง เขาราวกับภูเขาส่งดินบริสุทธิ์ เป็นสิ่งที่ ดีที่สุดกลางเขาที่ไม่ต้องฝุ่นผง สีอื่นแม้จะเลื่อมใสความสูงส่งบริสุทธิ์นี้ มาสับกว่าปี แต่นางไม่เคยคิดว่าตนเองจะมีสิทธิ์ไปแตะต้องเงินจ้าว อย่างไม่เสียนางขลุ่ยอยู่ในงานเลี้ยงที่เต็มไปด้วยกลิ่นกายบุรุษและ กลิ่นเหม็นของสุราเนื้อสัตว์มาสับกว่าปี เนื้อหนังร่างนี้ไม่คู่ควรกับเขานานแล้ว

ดังนั้นเงินจ้าวไม่เชื่อนางก็ดูเหมือนจะเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล แต่ตอนที่แยกแยะได้ถึงความไม่เชื่อใจจากคำพูดของเขาจริงๆ นางยังคง รู้สึกเหมือนหัวใจถูกมีดกรีด

"ข้าไม่ได้เป็นคนของฝ่าบาทจริงๆ อาฮันในชาตินี้อยากอยู่เคียงข้าง พี่ชายเท่านั้น"

เงินจ้าวนิ่งเงียบ แถบผ้าสีดำบนหน้าผากของเขาหลวมเล็กน้อย สีอื่นยื่นมือไปจะช่วยเหลือเขาผูกโดยจิตได้สำนึก แต่เขากลับเอียงศีรษะไป ด้านข้างไม่ยอมรับ มือของนางจึงชะงักอยู่ตรงหน้าผากของเขา บนแผ่นหลัง เหมือนมีเข็มหนึ่งเล่มแทงเข้าไปอย่างแรง เจ็บจนนางแทบอยากจะขดตัว เอาไว้

ก่อนหน้านี้นางเป็นคนดูแลชีวิตประจำวันของเงินจ้าว ทายา ปิดตาให้ แถบผ้าปิดตาของเขาทุกเส้นนางเป็นคนปักด้วยมือของนางเอง ดังนั้น

การกระทำนี้สำหรับนางแล้วเป็นเรื่องปกติธรรมดาอย่างยิ่ง ทว่าไม่ทันที่นางจะรู้ว่าเบื้องหลังการหลบเลี่ยงเล็กน้อยของเงินจ้าว นั้นมีความหมายเช่นไรกันแน่ ก็ได้ยินเสียงอ่อนโยนของคนตรงหน้าเอ่ยขึ้น

"ข้ารู้ อาอินเป็นสตรีที่ดีและอ่อนโยนมาตลอด"

สตรีที่ดี...

สีอินได้ยืดยังนั้นก็พูดไม่ออก นางไม่รู้ว่าตนเองจะพูดอะไรได้อีก

หากเงินจ้าวตั้งคำถามกับนางอย่างไรเหตุผล นางก็คงจะรู้สึกดีกว่านี้ อย่างน้อยนางก็สามารถใช้อารมณ์มาได้กลับอย่างเท่าเทียม ร้องคร่ำครวญถึงความเจ็บเข้าใจของนางได้ แต่เขาใช้คำพูดที่ 'มีเจตนาดี' บางอย่างเพื่อหลีกเลี่ยงเรื่องที่น่ารังเกียจอยากพิสูจน์ สิ่งนี้ทำให้นางทำอะไรไม่ถูก

หากเป็นคนอื่น สีอินจะไม่สนใจความคิดเห็นของพวกเขาเกี่ยวกับ 'ความบริสุทธิ์' ของตนเอง อย่างไรก็ตามเสียในหอคณิกาก็ไม่จำเป็นต้องพูดถึงความบริสุทธิ์

แต่คนตรงหน้าคือเงินจ้าว หลายปีที่ผ่านมาเขาเป็นคนที่สีอินรัก แต่ไม่กล้าบอกมาตลอด

บนโลกนี้มีผู้นำเส้นหนึ่งขวางกลางระหว่างความต่ำต้อยด้อยค่าและความสูงส่งบริสุทธิ์ ในขณะที่เดียวกันหลังจากผู้นำเส้นนี้ล้อมด้วยความรัก นั่นก็คือดาบที่ฆ่าคนเล้มหนึ่ง

คนจากสองฟากเขตแดน หากตกหลุมรักคนที่อยู่อีกฟากหนึ่งต้องถูกลงทัณฑ์ทางจิตใจอย่างยิ่งแน่นอน

สีอินรู้สึกว้าวุ่นของนางเห่อร้อนแดงก่ำ เวลานี้เจ็บราวกับถูกกรีดผิว "ข้า... ข้าไม่กลับวังหลวงแล้ว"

เงินจ้าวหัวเราะ ยื่นมือคลำไปจิ้มหน้าผากของนาง "สิ่งที่เจ้าเอ่ยออกมา

เป็นคำพูดที่โง่งม"

"ข้าพุดจริง ข้าจะไม่กลับไป จะอยู่กับท่านที่นี่" พุดจบนางก็จับ ประตู่ห้องซังแล้วคุกเข่าลงนั่งข้าๆ "อาอินวันหน้าจะไม่ไปอยู่ข้างกาย ชายอื่นอีก ถ้าฝ่าบาทจะทรงฆ่าท่าน อาอินจะตายพร้อมกับท่าน สรุปลก็คือ วันหน้าท่านอยู่ที่ใด อาอินก็จะอยู่ที่นั่น ไม่แยกจากกันอีกแล้ว"

ผู้คุมคุกฟังคำพูดของสี่อินแล้วก็รู้สึกหวาดกลัวอย่างยิ่ง

บนคำสั่งลายลักษณ์ที่นางนำมาประทับตราส่วนพระองค์ของฮ่องเต้ องค์ใหม่ เพียงพอที่จะเห็นฐานะของนางข้างกายฮ่องเต้ได้ ครั้นได้ยินนาง พุดคำเช่นนี้ออกมา เขาก็กลัวว่าตนเองจะได้ยินความลับอะไรในวังของ ราชวงศ์ใหม่ จึงรีบออกไปรายงานเจ้าเวียงเพื่อหาทางออก

เจ้าเวียงนั่งอยู่ที่ห้องลงทัณฑ์ในโถงหลัก เพราะสี่อินอยู่ข้างใน นานเกินไปจึงรู้สึกว่าวุ่นใจ หลังจากทรมารรายงานเรื่องของสี่อิน เขาก็ ตบโต๊ะแล้วลุกขึ้นทันที

"ไม่กลับอะไรกัน! นางเป็นคนของตำหนักไท่จี เจ้าไปบอกนาง นางกำนัลลอบหลบหนีมีความผิดถึงตัดหัว!"

"แม่ทัพเจ้า แต่แม่นางผู้นั้นบอกว่ายินดีจะรับความตายพร้อมกับ นักโทษผู้นั้น"

เจ้าเวียงโกรธจนไฟลุกโชน เดินไปที่หน้าประตู่ห้องซังของเจินเจ้า แล้วจับแขนของสี่อิน ดึงตัวนางขึ้นจากพื้นทันที

"เจ้าลุกขึ้น ฝ่าบาทให้เวลาเจ้าสามชั่วยาม เกินไปหนึ่งเคาก็ไม่ได้!"

พอพุดจบก็ลากตัวนางเดินไปข้างหลัง ทว่าภายใต้แรงต่อต้านที่ไม่เบานัก เจ้าเวียงได้ยินเสียงข้อกระดูกเคลื่อนไหวอย่างชัดเจนที่รืบลอยมือ

สีอินไม่มีหลักยึดจึงทรุดลงนั่งทันที ตอนนี้อ้วเขียนถึงพบว่านางไม่รู้ว่า เกาะที่ทรงไม้ของประตูห้องซึ่งนั้นไว้แน่นตั้งแต่เมื่อไร เมื่อครูเรงที่ เขา ใช้ลากตัวนางมากเกินไป ทำให้ข้อต่อบนไหล่ของนางบาดเจ็บ

"เจ้า..." อ้วเขียนรีบย่อตัวลงไปตรวจดู นางกลับเอี้ยวตัวหลบ ไม่ยอมให้เขาแตะต้อง

"ท่านแม่ทัพอย่าแตะต้องข้า โอ๊ย!"

อ้วเขียนรีบดึงมือกลับแล้วเงยหน้ามองเงินจ้าว "เจ้าพูดอะไรกับนาง"

เงินจ้าวไม่ได้สนใจเขา พูดกับสีอินเสียงเบา "อาอิน เป็นอะไร"

"ไม่มี ไม่เป็นไร" สีอินสะกดกลั้นความเจ็บปวดเสียงเรียบ แล้วทำมือ ให้จ้าวเขียนเจ็บเสียง

จ้าวเขียนเห็นท่าทางที่นางปกป้องเงินจ้าวก็รู้สึกโกรธจึงลุกขึ้นยืนทันที ตบปัดมือของเงินจ้าวที่ยื่นไปทางสีอินข้างนั้นแล้วพูดวาด

"เจ้ารู้หรือไม่ว่าเจ้าทำเช่นนี้จะทำให้นางตาย จางฟู่หานให้เวลา นางสามชั่ววาม ถ้าสามชั่ววามยังไม่กลับไป นางอาจจะถูกตัดหัว!"

เขาพูดด้วยอารมณ์พลุ่งพล่านเล็กน้อย แม้แต่ชื่อตัวของจางตัว ก็ไม่ได้หลบเสียง

เงินจ้าวเงยหน้าขึ้น "ข้ารู้ ดังนั้นข้าจึงกำลังบังคับให้นางกลับวังอยู่ เช่นกัน"

"ข้าไม่กลับ..." คำพูดของนางยังไม่ทันจบก็ถูกความเจ็บปวดที่แขน ทำให้ชะงักไปชั่วขณะ นางกลั้นหายใจ ผ่านไปครู่ใหญ่จึงฝืนพูดว่า "ข้า ไม่กลับวัง"

จ้าวเขียนเห็นสีอินนั่งอยู่ด้านข้างกลั้นเจ็บจนน้ำตาไหลก็รู้สึกละอาย ฝืนสะกดความโกรธในใจ ย่อตัวลงพูดกับนางเสียงอ่อน

"อย่าตื่น รัน เจ้ายังถูกโบยไม่พออีกหรือ กลับไปให้มอหลวงดูอาการ
แขนของเจ้าเถอะ"

สีอินได้ฟังคำพูดนี้แล้วก็รีบยืดคอตระเอย่ว่า "ท่านแม่ทัพพูด
เหลวไหลอะไร ข้าถูกโบยตี...เมื่อไร"

จ้าวเซียนทนนไม่ไหวอีกต่อไป เขาลุกขึ้นยืนแล้วพูดกับเงินจ้าว
"ตอนแรกที่ท่านยง ข้าจะปล่อยเจ้าไป เจ้าก็ควรไป แต่เจ้าจะกลับลี้ภัย
ให้ได้ เจ้ากลับมากี่ข้างเถอะ องค์หญิงใหญ่คุกเข่าหน้าตำหนักไท่จีเพราะเจ้า
หญิงผู้นี้ตอนนี้ก็มีสภาพเช่นนี้อีก นี่เป็นสภาพการณ์ที่เจ้าอยากได้หรือ"

เงินจ้าวถอนใจเฮือกหนึ่ง พูดกับสีอินว่า "อาอินเคยถูกโบยตีหรือ"

"ไม่เคย..." สีอินไม่ทันพูดจบ มือก็ถูกเงินจ้าวจับไว้ จากนั้นแขนเสื้อ
ถูกพลิกขึ้น

เงินจ้าวยื่นมือไปก็คลำถูกรอยแผลที่ถูกสุนัขเสวี่หลงซำกัด
"ขอภัยด้วย..."

"เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับท่าน"

เงินจ้าวลูบรอยแผลเป็นนั้นเบาๆ "ข้าไม่ได้ปกป้องอาอินให้ดี"

"ไม่เลย พี่ชายอย่าพูดเช่นนั้น ท่านอ่อนโยนต่ออาอินพอแล้ว ดีพอแล้ว
ท่านไม่ต้องโทษตนเอง ข้าไม่เป็นไรจริงๆ" นางพูดจบก็หันไปมองจ้าวเซียน
"ข้าจะไม่กลับวัง"

จ้าวเซียนรีบเถยว่า "เขาพูดอะไรกับเจ้า เจ้าจึงทำเช่นนั้น"

"พี่ชายไม่ได้พูดอะไรเลย ข้าไม่อยากรับวังเอง ข้าอยากอยู่
ข้างกายเขา"

"แต่นี้เจ้ากำลังขัดพระราชาโองการ!"

"ข้าเข้าใจ แต่ข้าอยู่ข้างกายฝ่าบาทต่อไปไม่ได้จริงๆ"

จ้าวเขียนแทบจะคาดการณ์ได้เลยว่าจางตัวได้ยินเรื่องนี้แล้วจะมีท่าทีอย่างไรบ้าง นับตั้งแต่รู้จักกับจางตัวมา ข้างกายอีกฝ่ายไม่เคยมีหญิงใดมาก่อน แต่เขากลับเสียแรงใจมากมายไปกับหญิงผู้นี้ จางตัวชอบนาง นอกจากตัวจางตัวเองที่ไม่ยอมรับ คนที่มีตาต่างก็เห็นว่านางเป็นอนูที่รักที่ยังไม่มีฐานะข้างกายเขา

"ก็ได้ ข้าจะให้คนกลับวังไปรายงานต่อฝ่าบาท พวกเจ้าสองคนอย่าเสียใจภายหลังก็แล้วกัน!"

จางตัวอยู่ที่โถงชั้นในฝั่งตะวันออก ตอนที่ได้ยินชิ่งไหวอวีมาแจ้งคำพูดของจ้าวเขียน ท้องฟ้าทางตะวันออกเริ่มมีแสงสีขาวแล้ว

คำคืนผ่านไปเช่นนี้ ยามที่ท้องฟ้าใกล้สว่าง ความหนาวเย็นหนาแน่น ม่านมุ้งสีแดงอมเงินพัดพลิ้วขึ้น ลมหนาวพัดเข้าท้องแขนเสื้อของจางตัว

หลังจากชิ่งไหวอวีแจ้งคำพูดแล้วก็ประสานมือยืนอยู่หลังฉากบังตา ไม่กล้าขยับ

เดิมที่จางตัวควรจะกลับตำหนักบรรทมแล้ว แต่เขาอยู่ที่โถงชั้นในฝั่งตะวันออกจนถึงเวลานี้ เขากำลังรอผู้ใดยอมไม่ต้องพูดถึง ตอนนี้ทางคุศาลยุติธรรมส่งข่าวนี้มา ชิ่งไหวอวีรู้ดีแก่ใจว่าเป็นเรื่องเลวร้ายอย่างยิ่ง จึงกลั้นหายใจ ไม่กล้าส่งเสียงแม้แต่หน่อย

ได้มือของจางตัวทับบฏีกาของพวกหลี่จื๋อเอาไว้ ตรงลำคอเหมือนมีอะไรบางอย่างติดอยู่ รอจนถึงเวลานี้ความอดทนของเขาก็หมดลงแล้ว แต่เรื่องที่เขาสามารถทำได้ตอนนี้กลับมีเพียงสิ่งเดียวจนทำให้เขารู้สึกสิ้นหวัง

นางกำนัลขัดพระราชโองการ สั่งกองระเบียบการ* มัดตัวกลับมา แล้วโบยตีจนตายให้จบเรื่อง

เขาคิดไปคิดมา ใคร่ครวญอยู่นานก็พบว่านี่เป็นเรื่องเดียวที่เขาสามารถทำได้ และเป็นเรื่องเดียวที่ควรจะทำต่อผู้อื่น

"ซ่งไหวอวี่"

ซ่งไหวอวี่รีบตอบรับ "พะยะค่ะ"

"ให้คนของกองระเบียบการไปมัดตัวนางกลับมา"

"พะยะค่ะ จะให้คนของกองระเบียบการลงโทษ หรือว่า..."

"เจ้าฟังอะไรอยู่ เราบอกว่าจะลงโทษหรือ"

"พะยะค่ะ กระหม่อมปากมากเอง" ซ่งไหวอวี่พูดจบก็ถอยออกไปอย่างรวดเร็ว

ท้องฟ้าสว่างเต็มที่แล้ว โถงชั้นในฝั่งตะวันออกสว่างขึ้นทันใด ตะเกียงข้างมือจางตัวก็เผาไหม้ น้ำมันตะเกียงหยดสุดท้ายจนหมดสิ้น แสงไฟอ่อนแรงลงทุกที

จางตัวคล้ายฝ่ามือที่กำแน่น เป็นเพราะไม่ได้หลับตาทั้งคืน ลำคอของเขาจึงรู้สึกแห้งจนเจ็บเล็กน้อย แต่ที่ทำให้เขาอยากจะทนไหวที่สุดคือ ความรู้สึกไร้เรี่ยวแรงของแขนขาลามไปถึงหัวใจ

ตอนที่ปล่อยผู้อื่นไปพบเงินจ้าว เขาไม่เคยคิดเลยว่านางจะไม่กลับมา

เขาคิดว่าอยู่ด้วยกันมากกว่าครึ่งปี นางน่าจะมีความหวาดกลัวต่อเขาจริงๆ ทว่าตอนนี้ดูไปแล้วความหวาดกลัวเหล่านั้นเป็นเพียงแค่เปลือกนอก เทียบไม่ได้กับความสำคัญของเงินจ้าวผู้นั้นในใจนาง

* กองระเบียบการ ทำหน้าที่ดูแลกฎระเบียบฝ่ายใน การสืบสวนตัดสินคดี และการลงโทษภายในวังหลวง

เวลานี้เขาไม่รู้เลยว่าเงินจ้าวพุดอะไรกับนางกันแน่ ถึงสามารถรั้งตัวนางไว้ได้ เขายังไม่ได้คิดเลยว่าอีกครู่พบสีอื่นแล้วควรจะเอ่ยถามนาง หรือควรจะทำตามกฎระเบียบวังหลวง จัดการกับผิวน้ำของนางสักยกดี

เวลานี้ในใจเขามีเพียงความรู้สึกพ่ายแพ้อย่างหนึ่งที่กระจ่างขัด ตั้งใจก็ดี ไม่ตั้งใจก็ช่าง เขาใช้เวลากว่าครึ่งปีสั่งสอนสีอื่นว่าจะป็นสตรีที่ยึดหลังตรงได้อย่างไร ทว่าเงินจ้าวใช้เวลาไม่ถึงสามชั่วยามก็ทำให้แรงใจที่เขาใช้ไปทั้งหมดกลายเป็นฟองอากาศล่องลอย

นี่ไม่ใช่การต่อกรทางการเมือง และไม่ใช่สงครามทางการทหาร เดิมทีจางตัวไม้ไผ่ยางอายุพอที่จะใช้วิธีโจมตีทางจิตใจ แต่ในเวลานี้ เขากลับต้องหันมามองตนเองใหม่แล้ว

สุดท้ายสีอื่นก็ต้านอำนาจแข็งแกร่งของจางตัวไม้ไม่ได้ ไม่ช้าก็ถูกกองระเบียบการมัดตัวกลับมา

กองระเบียบการกำลังจะคุมตัวสีอื่นเข้าตึกนักเฝ้าถึง ช่งไหวอวี่ รีบรุดมาจากตึกนักโทษ ขว้างขบวนคนของกองระเบียบการไว้ที่หน้าประตูเหอซุน

"หัวหน้ากองสวี่"

หัวหน้ากองสวี่ประสานมือค้ำข่งไหวอวี่ ดูจากทิศทางที่อีกฝ่ายเดินมา ในใจก็พอมีความคิดอยู่บ้างแล้ว จึงตัดสินใจถามตามตรง

"ชั้นที่ใหญ่อะไรบ้างที่พระบัญชาอะไรต่อนางกำนัลผู้นี้หรือ"

ข่งไหวอวี่มองสีอื่นที่ถูกมัดมือไขว่หลังปราดหนึ่ง เสื้อผ้าของนางยุ่งเหียงเล็กน้อย มวยผมก็คลายออก ปิ่นหยกแดงบนศีรษะห้อยตกลงมา ตรงบ่า ขอบตาบวมแดง คราบน้ำตาบนแก้มยังไม่แห้ง เห็นได้ชัดว่า

บัลลังก์มังกรอันสูงส่งเป็นของเขาแล้ว...
'จางตัว' พา 'สี่อัน' เข้าสู่วังหลวง ให้อยู่เคียงข้างดังที่เคย
แต่ที่นี่มีวังเรือนชิงตานอันสงบเงียบ
ภายในกำแพงวังอันสูงตระหง่านเต็มไปด้วยสายดาจิบจ้อง
คำนิมิตร้ายกาจและความขัดแย้งที่ซ่อนเร้นใต้รอยยิ้มประจบ
สี่อันค่อยๆ เรียนรู้การยืนหยัดในโลกแห่งนี้
จนกระทั่งเกรงกลัวพอที่จะขัดพระราชโองการ...
ท่ามกลางสงครามการเมืองที่คุกรุ่น จางตัวต้องต่อสู้กับความขัดแย้งในใจ
เขาจะปฏิบัติตามหญิงข้างกายในฐานะฮ่องเต้ผู้หนึ่ง
หรือเลือกเช่นบุรุษธรรมดาที่มีหัวใจรัก...

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลท่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4800
www.jamsai.com

กดลองอ่าน

หากทว่ารัก

ISBN 978-616-06-3337-1

9 786160 633371

ราคา 489 บาท